

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku L. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o składki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 lutego 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 lutego 2007 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2007 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 9 listopada 2006 r., oddalającego odwołanie L. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 11 kwietnia 2006 r., wymierzającej składki na ubezpieczenie społeczne w związku z prowadzoną przez odwołującego działalnością gospodarczą.

Wnioskodawca wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. „nienależyte zastosowanie przepisu art. 24 p. 4 k.c. ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 10 listopada 1998 r. Nr 137 poz. 887) poprzez nieuwzględnienie, że roszczenie ZUS'u względem L. S. o składki na ubezpieczenie społeczne uległo

przedawnieniu w części”, wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku, a także poprzedzającej go decyzji ZUS zgodnie z przepisem art. 398¹⁶ k.p.c. i orzeczenie, że roszczenie ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne wraz z odsetkami uległo przedawnieniu od dnia 2 listopada 1999 r., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, „zgodnie z przepisem art. 398⁴ § 1 p.3 k.p.c., ze względu na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego”.

Rozważając, czy tak zredagowana skarga spełnia wymagania stawiane przez art. 398⁴ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ k.p.c. skarga kasacyjna - oprócz wymagań stawianych pismom procesowym - powinna także spełniać wymagania stawiane jej jako środkowi odwoławczemu, kierowanemu do Sądu Najwyższego. Wymagania, o jakich mowa, to oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona (ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia w całości lub w części.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., do istotnych wymagań skargi kasacyjnej należy obowiązek skarżącego złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Właśnie ze względu na ten sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, kolidujący z intencją strony skarżącej, nadano obowiązkowi z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. walor zrównany z obowiązkiem przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie są to jednak obowiązki tożsame, zatem nie jest spełnieniem wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jedynie wskazanie podstaw kasacyjnych lub odwołanie się przez skarżącego do ich uzasadnienia. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek „przedsądu” oraz wykazywać, że okoliczności te w sprawie zachodzą. Pozostaje to w ścisłym związku z modelem skargi kasacyjnej, w

którym rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Za prawidłową motywację wniosku nie można przy tym uznać powtórzenia ogólnych sformułowań ustawy przewidujących okoliczności uzasadniające przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiekolwiek okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie zawiera zaś uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. „Naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego” nie jest w świetle art. 398⁹ § 1 k.p.c. samodzielną przesłanką, na którą można powoływać się celem wykazania, że skarga powinna zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Jeśli więc zdaniem odwołującego, wyrok Sądu Apelacyjnego był dotknięty taką wadą, to skarżący mógł w celu spełnienia wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wskazać, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a występowanie tej przesłanki uzasadniać tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Zwrócić należy przy tym uwagę, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie zawiera zaś nie tylko uzasadnienia, ale w ogóle jakiegokolwiek wyjaśnienia, których przepisów

dotyczy i w czym się przejawia zarzucane zaskarżonemu orzeczeniu „naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego”.

Brak w skardze kasacyjnej odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest brakiem nieusuwalnym, powodującym odrzucenie skargi a limine (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., postanowił jak w sentencji.

/tp/